

між ними. Це дасть змогу уникнути багатьох непорозумінь у майбутньому та досягти скоординованих дій у разі виникнення економічних криз.

Список використаних джерел:

1. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на 2021-2027 роки : Постанова Кабінету Міністрів України від 5.08.2020 № 695. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/695-2020-%D0%BF#n11> (дата звернення 7.11.2020).
2. Улюгін Д. Бюджетна децентралізація: головні виклики та досягнення. URL: <https://decentralization.gov.ua/news/12661> (дата звернення 7.11.2020).

СУЧАСНИЙ СТАН СИСТЕМИ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ І АУДИТУ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЙОГО РОЗВИТКУ

Петлиця О. О., викладач, Харківський державний автомобільно-дорожній коледж

Проблема визначення напрямків розвитку системи обліку та аудиту в Україні міститься в тому, щоб через усвідомлення її теперішнього стану та властивих недоліків визначити шляхи збільшення інформаційних, організаційних та інших можливостей цієї системи щодо управління підприємствами. В останній час з'явилося чимало публікацій [1-5], в яких зазначаються проблемні питання наслідків реформи системи обліку і аудиту та перспектив удосконалення цієї системи, висновки яких дискусійні, що обумовлює подальше обговорення зазначених питань.

Можна виділити певні суттєві моменти, які не вдалося поки вирішити під час реформи обліково-аналітичної та аудиторської діяльності в Україні.

По-перше, суттєво зменшилась роль саме бухгалтерського обліку в управлінні підприємствами. В діючих нормативних актах чітко не визначені права, обов'язки та відповідальність облікових працівників [4, с. 49]. В деяких підприємствах бухгалтери основну увагу приділяють складанню податкової звітності при недбалому веденні первинного та бухгалтерського обліку.

По-друге, значною мірою наукова тематика досліджень з обліку та аудиту обмежуються майже дослівним перекладом відповідних закордонних стандартів та концепцій, ігноруючи вже існуючі власні гострі проблеми управління підприємствами, які давно потребують вирішення, наприклад, неузгодженості планової та облікової моделей витрат, протиріччя між бухгалтерським та податковим обліком, недосконалістю облікових реєстрів тощо. При цьому ігнорується об'єктивна оцінка окремих „досягнень” зарубіжного досвіду – штучного поділення єдиної облікової системи підприємств на фінансовий і управлінський облік, впровадження давно девальвованої концепції застосування у підрозділах підприємств внутрішніх (трансфертних) цін тощо.

По-третє, вітчизняний аудит ще не досяг рівня інших країн, хоча введення в дію Міжнародних стандартів аудиту певною мірою сприяло підвищенню

рівня аналітичної роботи вітчизняних аудиторів. В той же час, відсутні глибокі вітчизняні науково-методологічні розробки в сфері аудиту, існуючий порядок проведення аудиту у підприємствах ще мало відрізняється від традиційної документальної ревізії. Недостатньо застосовується економічний аналіз в практичній роботі аудиторів та бухгалтерів.

В-четвертих, підготовка українських бухгалтерів і аудиторів не відповідає сучасним вимогам практики. Між тим, роботодавцям необхідні повністю підготовлені висококваліфіковані фахівці, які в змозі відразу після закінчення навчального закладу вирішувати численні завдання управління підприємствами.

В п'ятих, громадські професійні організації обліковців не є масовими, тисячі бухгалтерів знаходяться поза їх межами, тому не відіграють ніякої ролі в обговоренні і вирішенні проблемних питань практики обліку та аудиту.

Для вирішення окреслених ті інших проблемних питань доцільно здійснити такі заходи.

1. Доцільно розробити та ввести в дію спеціальну державну програму з розвитку бухгалтерського обліку і аудиту в Україні, як це пропонують окремі дослідники [5, с. 24] (до якої повинні бути залучені певні державні органи, громадські організації бухгалтерів і аудиторів, провідні вчені-обліковці) з метою посилення інтеграції обліку з іншими функціями управління підприємствами, узгодження нормативних документів з планування та обліку тощо.

2. Необхідно активізувати дослідження не тільки щодо узгодження українських облікових стандартів з міжнародними, а головним чином розв'язувати власні теоретичні і практичні облікові та управлінські проблеми.

Треба критично, у тому числі і в межах професійних організацій, аналізувати доцільність і правомірність застосування у вітчизняній обліковій системі окремих штучних елементів закордонної теорії та практики обліку, рішуче відкидаючи ті, які не мають обґрунтованого змісту та суперечать реальним потребам облікових працівників. Доцільно також проводити наукові дискусії перед прийняттям важливих нормативних та інструктивних документів.

3. Слід удосконалювати навчальні плани підготовки обліковців у ВНЗ і максимально адаптувати їх до потреб практики, уникати надмірного розподілу курсів, вивести надумані навчальні дисципліни [4, с. 26-27], посилити складову творчої, самостійної роботи, особливо у програмах підготовки магістрів.

Обов'язково необхідно посилити підготовку студентів у сфері економічного аналізу для підвищення професійної кваліфікації як бухгалтерів, так і аудиторів.

Треба також посилити вимоги до аудиторської підготовки студентів, та щодо післядипломної сертифікації аудиторів.

Список використаних джерел:

1. Валуев Б. И. Возможный поход к классификации системы хозяйственного учета. Информационный аспект // Вісник Львівської комерційної академії. – 2019. – Серія економічна, вип. 18. – С. 17-24.
2. Голов С. Нормативні обмеження застосування міжнародних стандартів фінансової звітності в Україні / С. Голов // Бухгалтерський облік і аудит. – 2016. – № 2. – С. 2–11.
3. Засадний Б. Сучасний стан застосування міжнародних стандартів фінансової звітності в Україні [Текст] / Б. Засадний // Економіка. – Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка – 2016. – № 9(186). – С. 22-30.
4. Куслій І. П. Сучасні проблеми бухгалтерського обліку в Україні / Юність науки – 2016: соціально-економічні та гуманітарні аспекти розвитку суспільства: збірник тез Міжнародної науково-практичної конференції студентів, аспірантів і молодих вчених (м. Чернігів, 18-19 травня 2016 р.): у 7 ч. / Чернігів: Черніг. нац. технол. ун-т, 2016. – Ч.3: – 212 с.
5. Корягін М. В. Проблеми та перспективи розвитку бухгалтерської звітності : [монографія] / М. В. Корягін, П. О. Куцик. – Львів:ЛКА, 2018. – 276 с.

УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ ЧЕРЕЗ ПРОФЕСІЙНЕ СУДЖЕННЯ БУХГАЛТЕРА

Плікус І., канд. екон. наук, Омельченко А., бакалавр, Семеняка В., бакалавр, Сумський державний університет

Підприємство, як самостійний елемент економічної системи, має фінансові відносини з партнерами бізнесу, бюджетами різних рівнів, власниками капіталу, іншими суб'єктами та потребує фінансового управління, тобто розроблення певної системи принципів, методів та заходів регулювання фінансових ресурсів, забезпечення досягнення тактичних та стратегічних цілей. Об'єктом управління є фінансові ресурси підприємств, зокрема їх розміри, джерела формування та фінансові відносини, що склалися в процесі формування та використання фінансових ресурсів. Результати управління проявляються у грошових потоках між підприємством та бюджетами, власниками капіталу, партнерами по бізнесу та іншими контрагентами [1].

Основа для прийняття управлінських рішень на підприємстві є інформація економічного характеру. Сам процес прийняття рішень складається з трьох етапів (рис. 1):

Рис. 1 Етапи прийняття управлінських рішень

Джерело: складено виходячи з [2]